National Library of Israel
Doar Hayom - דאר היום, 02.09.1932, page 7

אמר עזמות

(סוף מעמוד ב')

על ידי ישב בחור צעיר מתורבש, ספק־ספרדי ספק־ערבי, עטוף באיצטלא דמשקאית של משי, וקרא בעתונו, כאלו „לא ידע" ולא אליו מתכוונים..

ואולם עין הפקיד בתחנה, כעין הנץ בוחנת ובודקת כל נוסע וכל תרמיל כמכונה־דקה זו של רנטגן אשר בירושלים.

— היש לך מה להצהיר, שאל מאתו הפקיד.

— אין לי מה להצהיר, ענה הבחור, איני מ י נ ס ט ר ואיני דיפלומט. . .

— היש לך סיגריות, סחורות, אבנים, יקרות? שאל הפקיד בחיוך.

— לא, לא! — ענה הנוסע במנוד ראש ובר־ביקת־השפתים לאות שלילה, כדרך אנשי המזרח...

ואולם הפקיד הוא, כנראה, מן האפיקורסים וצריך לבחור לתת לו את מפתח המזוודה הקטנה אשר לרגליו. . .

— ומה זאת? — שאל הפקיד בקצף, במצאו חרוזי פנינים ומשבצת קטנה של אבנים יקרות, המונחות במעטפה קטנה. . — הן שאלתיך אם יש לך מה להצהיר ואתה ענית „לא!".

— כן, ענה הבחור, לא יכולתי לגלות לך את ה כ ו ד...

— איזה סוד?

— מפני שקניתי את זה מתנה לארוסתי בבי־רות, והפצתי לעשות לה „סורפריז" (הפתעה), שהא תדע. . ע"כ אמרתי לשמר את זה ב כ ו ד. . .

* * *

ואיך היתה אומרת חותנתי, עליה השלום?

— אוח בא לרגע ורואה את הנגע. . .

ואני, אעפ"י שאין דרכי לראות נגעים ופג־עים, אעפ"כ בבואי בירותה, בא אלי מיד תלמידי המובהק והוליכני אחר כבוד אל „הבית הלאומי" שבבירות, הנמצא ברובע היהודים. . .

מיד בכניסתי אל השער, הופיע לפני השלט היפה „מגן־אברהם", — זהו בית־הכנסת הגדול, שנבנה מגדבתו של אברהם ששון וסימנו: ל ש־ש ו ן ולשמחה לפ"ק.

מימין: לשכת בני־ברית (ישנן כאן גם בנות־ברית). ועד העדה העברית, וקפסת הדואר של „המכבי" עם הסמל שלו. . .

משמאל: „מדרש", כלומר: קלייזיל מיוחד למנינים, בקור־חולים (בלי „הוספיטל" כמו בירו־שלים) ועזרת־נשים, לא לחולי־הרוח חלילה כי אם לנשים צדקניות הבאות להתפלל.

ובהכנסי לתוך בית־הכנסת מצאתי מהפכת־כדור ממש. הבית ריק ורק סולם גבוה עומד באמצע, רגליו על רצפת השיש הלבן והטהור ורא־ש מגיע השמימה, לשמי החיכל המפואר, ועל־ההולם עולים ויורדים כמלאכי־חבלה פועלים נוצ־רים וערלים. . .

בן־לויתי הסביר לי בקצרה כי בשעה שבנו את בית־הכנסת לא הספיק התקציב לצביעת הכת־לים ובזמן האחרון נתקבלה תרומה יפה מהנדיב משה ששון לשפוץ הבית; הגבאים, שהם כלם יהודים כשרים ויראי־שמים, ושהפסוק „וחי אחיך עמך" הוא שגור היטב על פיהם, מצאו לנחוץ לשכר פועלים נוצרים דוקא, אעפ"י שישנם בבירות צוהעים ובנאים עברים לעשרות, שהם מחוהרי עבודה. . .

— צדיקים גמורים, הוא אומר, הם הבנאים וה־צובעים שלנו כאן, שמלאכתם נעשית ע"י אחרים...

ועברה גזרת עברה:

עבודת התקונים בבית־הכנסת החלה בדיוק ביום שבעה־עשר בתמוז, יום שבו הבקעה חומת ירושלם, והיא נמשכת גם אחרי תשעה־באב עד י ו ם־ה ד י ן הגדול. . .

— בעונות, העיר בן־לויתי באנחה, ע ב ו ד ה ז ר ה בבית־אלקים, צלם בהיכל. . .

* * *

אצבע אלהים ממש!

לפני שנתים בערך, כשבא „המכבי" בפעם הראשונה לבירות להתחרות עם הקבוצה הסעור־טיבית של הקולינג' האמריקאי כאן, יצא העתון „אל־ניידא" (קול־הקורא) בהתקפה נמרצה כנגד הציונים, שבאו לסוריה להראות את גבורתם ואת שרירהם החזקים, ודרש — ממש כבני־דודנו בא"י — להחרים את הספורט הציוני בסוריה. . .

ובו ביום נסגר העתון! היהודים, כמובן, שמחו על מפלתו של בן־„הנידה" ואמרו כי היתה כאן אצבע אלהים, והצורר בא על שכרו תומ"י. . . האפיקורסים טענו, שלא מאהבת מרדכי סגרה הממשלה את העתון כי אם משנאתו אל הממשלה ומפני מאמריו החריפים. . .

ואולם היפה שבכל הדבר הוא כי ישנו בבירות עתון „אל־אחראר" (החופש), בטאונם של הבונים החפשים הלבנונים, ובגליון של יום שבת (20 אר־גוסט), נתפרסמה כתבה מיוסף פרנסיס ביפו, שבה נאמר כי האסירים היהודים ממאורעות אב, חינ־קים, אורפלי ועוד, חיים חיי־נחת בבית־הסוהר והמוסדות הלאומיים מנעימים לאסירים הציונים את חייהם ע"י נשים. . .

ובו ביום נסגר העתון! העורך קבל פקודה להסגר תומ"י לזמן בלתי מוגבל. . . היהודים, כמובן, מצאו כי העתון הזה קבל את מפלתו מן השמים, על אשר חרף מערכות אלהים חיים, ואולם האפיקורסים הדיפלומטים אומרים כי נעילת ה„חו־כש" באה מפני התקפותיו החזקות כנגד נשיא הקהליה הלבנונית. . .

האמת היא, כי ועד הערה העברית מחויב להעיר את תשומת־לב הממשלה כנגד מאמרי־הסתה נגד היהודים, אלא שחברי ועד־הקהלה בבירות הם ג"כ צדיקים גמורים, שמלאכתם נעשית ע"י אחרים. . .

* * *

מובן מאליו, כי לא אספר לכם על הנשף שנערך כאן לשיירה היהודית בהדרכתו של מר פרס, בפנסיון „תל־אביב" אשר בבירות.

נתבקשתי לבלי לגלות את הסוד כי זקן־הח־בורה ומנהל הסימנריון העברי בירושלם, ר' דוד ילין, דבר אל הקהל העברי — ע ר ב י ת ו צ ר־פ ת י ת, והעזר כנגדו, מרת איטל שתחיה, דברה רק ע ב ר י ת. . .

ואת זה לעומת זה עשה אלהים. . .

חשיחה העברית שלנו עם מוריה ומשוררה וחכ־מיה הלכה לבקר את הקברט „אלפונסו" שעל חוף הים ולראות במחולות הנשים המסכנות המרק־דות „בעירום ובחוסר כל". והנה כשנודע למנהל הקזינו כי באו אורחים נכבדים מא"י, צוה לתזמו־רת לנגן לכבודם את כל הנגונים הארץ־ישראלים: את ה„כל נדרי", „התקוה" ו„האינטרנציונל". . .

* * *

ובבקרי ב„בית־מרי" ישוב עברי על הלב־נון, נודע לי כי הכפר הזה נתפתח אך ורק הודות לאוכלוסי אחב"י שהם הולכים ומתרבים במקום הזה. ראש־העיריה של „בית־מרי", גוי נמור, וחבי־רי, יודעים היטב כי במקום שהיהודים מניחים את רגליהם, שם יש ברכה וקדמה, התפתחות ופר־נסה. מה עשתה העיריה הערבית הזו?

בישיבתה האחרונה החליטו לתת לעדה העב־רית של בית־מרי הנוצ־רית מ ג ר ש גדול וחבי־ר י ם, חנם אין כסף, כדי להקים ב י ת־כ נ ס ת ליהודים, מרכז דתי ולאומי ליהודים, למען יגדל שם הישוב שלהם. . .

וחשבתי בלבי: אלי כדאי לשלח את ראש־העיריה של „בית־מרי" לירושלים, אולי ישובו אז החברים היהודים שנתפטרו, ותחדל העיריה הירושלמית להיות לבית־מרי?. . .

* * *

חפצתי לכתב לכם פרטים על ההילולא שב„עליה", ועל בני העליה של אחב"י העולים שם להתפלל במנין הקלפים מבקר ועד ע"ב ומאחרים עד האשמורת האחרונה. . .

אמרתי לספר לכם על הקייטנה של „בהמדון", מרכז הרב הראשי והשחפנים, וביחוד המלון של „ראחיות הגרמניות", ואולם משוד־הדאר ב„דהוור־אל־שווייר" שלי, הכי רחוקה בלבנון מזביר לי את הדאר־ התורכי שלפני המלחמה, וע"כ אני נחפז למסור שעורי זה בשבילכם, ואי"ה בשעורי הבא, אוסיף לכם בחנה וכהנה.